

ření pojistného v desíti letech.« Úřad vyslovil, že zde platí tříletá promlčecí lhůta a nikoliv desítiletá, poněvadž zaměstnavateli zlý úmysl poškoditi pojišťovnu nepodáním přihlášky dokázán nebyl.

Stížnost snaží se tento úsudek žal. úřadu vyvrátiti námitkou, že zaměstnavatel si musil býti jako živnostník vědom toho, že jmenovaní podléhají pojištění, když jinak vyhověl předpisům živn. zák., přihlásiv oba zaměstnance řádně u živn. společenstva jako své zaměstnance, takže úmysl vyhnouti se placení pojistného jest zcela zřejmý. Námitku tu nemohl nss uznati důvodnou.

Zaměstnavatel hájil se během správního řízení, že jeho synové pojištění nepodléhali, poněvadž nebyli ve služebním poměru, ale pomáhali jemu v domácnosti a závodě jenom z povinnosti rodinné podle občanského práva. Tuto obhajobu zaměstnavatelovu nelze označiti za právně bezvýznamnou; okolnost pak, na kterou stěžující si pojišťovna zvláště odkazuje (přihlášení u společenstva), by sama o sobě nestačila k právnímu závěru, že mezi Herschem K. a jeho syny vznikl smluvený poměr pracovní, služební nebo učňovský, vyžadovaný podle zák. ke vzniku pojistné povinnosti, neboť pouhá přihláška synů u společenstva, jsouc jednostranným projevem vůle otcovy, nemůže nahraditi smlouvu služební (učňovskou), která právě tak jako každá jiná smlouva dvoustranná vyžaduje svobodného, souhlasného projevu vůle obou stran. Tím méně může takováto přihláška u společenstva býti hodnocena jako přesvědčující průvod o tom, že zaměstnavatel mínil nepřihlášením synů k pojištění zkrátiti pojišťovnu o pojistné.

Je-li tomu tak, nemohl nss shledati nezákonnosti nebo vadnosti řízení v tom, když žal. úřad nevzal za prokázáno, že zaměstnavatel nepodal přihlášky ve zřejmém úmyslu zkrátiti pojišťovnu o pojistné, a když důsledkem toho vyloučil použití předpisu druhé věty odstavce prvního § 176.

Č. 11.118.

Policejní právo trestní. — Řízení správní: * Okresní úřad (státní úřad policejní) jest povolán zakročiti trestně v první stolici proti každému, kdo v písemném podání k orgánům veřejné správy užívá způsobu psaní tyto orgány urážejícího, tudíž i tehdy, když nejde o podání k okresnímu úřadu (státnímu úřadu policejnímu), nýbrž o podání k jinému orgánu veřejné správy.

(Nález ze dne 7. března 1934 č. 2653.)

V ě c: Dr. Jan L. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o urážlivý způsob psaní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem okres. úřadu v Moldavě nad Bodvou z 28. července 1931 byl st-l na základě 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb. potrestán pokutou 600 Kč, pro případ nedobytnosti dvoudenním uzamčením za to, že v písemném podání zaslaném okr. úřadu v Moldavě n. B. použil způsobu psaní urážejícího okresní úřad a jeho úřední

orgány, podav proti rozsudku okr. úřadu v Moldavě n. B. z 5. června 1931 ve prospěch Kolomana K. odvolání, ve kterém doslovně použil těchto výroků: »Slavný okr. úřad jednoduše zmýlil alegorii s filagorii, když napadený rozsudek vydal, neboť slavnému okr. úřadu nebylo nic známo o nesprávném užívání titulů a toto zmýlil s neoprávněným užíváním diplomů. Nuže toto není jedno. Jestliže pak soudící komisař politické správy byl někdy přítomen povýšení na hodnost doktorskou a rozuměl-li latinsky, mohl slyšeti slova spondeo ac polliceor, atd.«.

Nař. rozhodnutím žal. úřad nevyhověl odvolání podanému proti uvedenému rozsudku I. stolice a potvrdil jej, změnil jej však ve výroku o trestu, sníživ jej na pokutu 300 Kč, pro případ nedobytnosti na jednodenní uzamčení. Rozsudek jest odůvodněn takto: Podle obsahu čl. 4 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. má býti potrestán, kdo užívá v písemných podáních k orgánům uvedeným v 1. odst. čl. 4 způsobu psaní je urážejícího. Nevyžaduje se proto, aby byla spáchána urážka urážlivými výroky, ale stačí, je-li způsob psaní takový, že snižuje povinnou úctu k úřadu, resp. orgánům veřejné správy. Pokud se týká způsobu psaní v odvolání proti rozsudku okr. úřadu v Moldavě n. B., kteréž bylo napsáno v kanceláři st-le a jím podepsáno, jest jeho tón bagatelisující a zesměšňující úkon policejního soudce, tedy je to způsob psaní orgán veřejné správy urážející. Byl proto st-l důvodně za tento urážející způsob psaní zmíněného odvolání potrestán a napadený výrok byl proto potvrzen. Námitka nepřislušnosti, uplatňovaná v odvolání, nebyla uznána, neboť odvolání mělo býti podáno a bylo podáno k úřadu I. stolice a urážlivý způsob psaní v odvolání se dotýkal jen úředníka tohoto úřadu I. stolice, takže tento úřad byl příslušným k potrestání. Rovněž nebyla uznána námitka odvolatele, že v odvolání šlo jen o pouhou kritiku, neboť odvolání se neomezilo na právnické námitky, rozklady a dedukce proti napadenému rozsudku, ale urážejícím způsobem snažilo se bagatelisovati a zesměšňovati výsledek úřední činnosti orgánu veřejné správy podceňováním jeho znalostí a erudice při výkonu jeho povolání, čímž st-l překročil meze dovolené kritiky. Pokuta byla st-li snížena z důvodu, že jde o první případ a že st-l se dopustil tohoto urážlivého způsobu psaní více z neopatrnosti, než ze zlého úmyslu.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou, vytýkající, že okr. úřad, ukládaje st-li trest za přestupek 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb., překročil obor své působnosti, ježto podání, v němž byly obsaženy inkriminované výroky, nebylo adresováno okr. úřadu, ale zem. úřadu, a že proto mohl vyměřiti trest jen zem. úřad. Potvrdil-li tento úřad trest uložený úřadem okresním, porušil podle názoru stížnosti zákon. Rozvádějíc tuto námitku, uvádí stížnost, že podle § 5 zák. č. 125/1927 Sb. jest oprávněn k trestání úřad, jemuž bylo podání adresováno, t. j. úřad, který jest povolán je vyřídit. Na tom nic nemůže změnit podle názoru stížnosti okolnost, že z důvodů účelnosti má se — jak tomu bylo v konkrétním případě — odvolání podati u úřadu, který jednal ve věci jako úřad I. stolice, neboť bylo by prý

divné, kdyby pro podání adresované úřadu III. stolice a urážející úřad II. stolice někoho trestal úřad I. stolice jen proto, že podání má se podle předpisu podati u něho.

K tomu sluší uvést předem, že se stížnost zcela nepřípadně odvolává na ustanovení § 5 zák. č. 125/1927 Sb., neboť v tomto paragrafu zařazeném do 2. části hlavy první cit. zák. se upravuje působnost zem. úřadu, aniž se tu děje zmínka o tom, že tomuto úřadu náleží v první stolici trestati přestupky urážlivého způsobu psaní podle čl. 4 zák. č. 125/1927. Jsou proto jeho ustanovení pro otázku, který úřad jest povolán trestati v I. stolici přestupky 2. odst. čl. 4 uvedeného zák. bez významu. Odpověď na tuto otázku jest dána v právě cit. ustanovení zák. o organizaci politické správy, stanovícím výslovně, že okr. úřady mohou za účelem ochrany vážnosti orgánů veřejné správy, nejde-li o trestný čin stíhaný soudem, potrestati trestem na penězích od 10 Kč do 2.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 5 dnů každého, kdo užívá v písemných podáních k těmto orgánům způsobu psaní je urážejícího. Výjimka z této výlučné pravomoci okr. úřadu jest stanovena jen na prospěch státních úřadů policejních pro obor jejich působnosti v čl. 13 cit. zák. Je tedy podle toho okr. úřad (státní úřad policejní) povolán zakročit trestně v I. stolici proti každému, kdo v písemném podání k orgánům veřejné správy užívá způsobu psaní tyto orgány urážejícího, tudíž i tehdy, když nejde o podání k okr. úřadu (státnímu úřadu policejnímu), nýbrž o podání k jinému orgánu veřejné správy. Je-li však příslušnost k trestání urážejících podání k orgánům veřejné správy stanovena ve 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb. výslovně na prospěch okr. úřadu (státního úřadu policejního), není třeba zabývat se již ostatními úvahami stížnosti výše uvedenými, jež znění cit. ustanovení zákonného vůbec přehlíží.

Ve věci namítá stížnost, že podání, které bylo základem potrestání st-le, nezakládá skutkové podstaty přestupku 2. odst. čl. 4 zák. o organizaci politické správy, poněvadž neobsahuje žádného ponižujícího tvrzení anebo výrazu, nýbrž má jen vtipný, v nejhorším případě posměvačný obsah a posmívání sloužilo jen k přesnější ilustraci omylu, jehož se úřad dopustil. Vznášejíc tuto námitku, nechává stížnost bez povšimnutí, že žal. úřad, zabývá se v nař. rozhodnutí výkladem 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb., pro jehož přestoupení byl st-l potrestán, dospěl k závěru, že ke skutkové podstatě přestupku tohoto zákonného ustanovení se nevyhledává, aby byla spáchána urážka urážlivými slovy, nýbrž že tato skutková podstata jest dána i tehdy, když způsob psaní jest takový, že snižuje úctu k úřadu, resp. orgánům veřejné správy, takže i tón podání, v němž se orgán veřejné správy bagatelisuje a zesměšňuje, jest způsobem psaní orgán veřejné správy urážejícím. Neformuluje-li však stížnost proti tomuto stanovisku žal. úřadu vyslovenému v nař. rozhodnutí námitek, nemohl nss vejíti na přezkoumání námítky shora zmíněné, jež se výrokem obsaženým v nař. rozhodnutí vůbec nezabývá (§§ 2, 5, 7, 14 a 18 zák. o ss).